

En Miguel Àngel Alonso Àlvarez s'ha dedicat des de sempre a l'arquitectura com a professió lliberal, al despatx de Castellbisbal. Ara ens donarà tots els detalls sobre la seva ocupació, que es basa fonamentalment en la creació d'habitatges.

“Per a la gent fer-se una casa és tot un món i l'arquitecte és qui els resol tots els problemes administratius que això representa. Tenen molt clar el que volen i jo sóc qui m'encarrego que ho puguin dur a terme”. Aquest procés implica **“dues baralles, una amb el propietari i l'altra amb el constructor”.** En conseqüència, per al nostre entrevistat, **“l'arquitecte acaba convertint-se en un gestor, en bona part pel fet que cada cop hi ha més normatives que afecten la construcció dels immobles. Quan vaig acabar tot es reduïa a un seguit de documents de lectura molt senzilla, mentre que avui un projecte simple té pàgines i pàgines”.**

L'arquitectura, però, és molt més que omplir papers: **“És una cosa que haurà de ser útil i pràctica. Com que és una activitat que ha de satisfer els altres, i no el teu ego, ha de respondre a unes determinades necessitats. Sobretot, cal que s'entengui fàcilment, que no s'hagi d'explicar”.** Amb les seves paraules, en Miguel Àngel ens transmet clarament la seva identificació amb el corrent artístic racionalista, tot i que **“en el meu exercici no existeixen els grans referents. M'agradaria molt, però, trobar-me un client que em deixés copiar una casa dels grans mestres, tot i que és bastant difícil”.** Hi ha altres creatius que han marcat la feina del nostre convidat, entre ells alguns dels professors de l'Escola: **“Aquesta és la gent que tinc pròxima i que entenc”.**

Tot i les preferències del creatiu, és sabut que l'obra arquitectònica ha de cenyir-se, **“en el noranta-nou per cent dels casos”**, a un determinat pressupost, **“l'única cosa que no pots dominar. Quan a un client li proposes introduir algun element nou, per petit que sigui, a casa seva el primer que et pregunta és el preu. No pots lluitar contra aquesta qüestió”.** I el mateix passa amb els promotors: **“El client et diu que el pla general li permet edificar vint-i-dos mil cent metres quadrats i noranta-nou habitatges i que si li dissenyes un metre o un habitatge menys buscarà un altre arquitecte o no ho entendrà. Els seus paràmetres no solen coincidir amb els teus”.**

Tot i l'anonimat que representa aquest tipus de feina per a l'arquitecte, en Miguel Àngel té molt clar que **“la recompensa t'arriba d'un altre lloc. T'agrada adonar-te que has encertat quan veus que, el promotor, en vendre sobre plànol o només d'ensenyar els primers habitatges, de seguida ha trobat una bona quantitat de clients, que gairebé li han pres els pisos de les mans. És com si fas una plaça i se t'omple de nens que hi juguen, llavors pots estar segur que ho has fet bé”.**

D'altra banda, tot i tenir molt clara la seva vocació de servei, el nostre protagonista, **“a més d'atendre les necessitats del client”**, deixa el seu **“segell”** en tot allò que fa. **“Tinc més d'una obra que es podria reconèixer com a meva, per aquesta manera tan personal que tots tenim de concebre les coses”.** Un segell que ja té més d'un admirador: **“Estic fent habitatges per als fills d'aquells per a qui**

vaig treballar fa catorze anys, la qual cosa resulta impressionant, i això fa que em senti una mica vell”, afirma somrient. I és que ja fa disset que el nostre protagonista es dedica a la professió: **“Al llarg del temps m'he anat sedimentant i m'he tornat més reflexiu, menys bel·licós, però més professional”.**

El que encara no canvia, però, és la nostra idea de l'habitatge, que no té res de veure amb la d'altres civilitzacions: **“Un arquitecte japonès t'omplirà la casa de paravents, perquè quan s'aixequi de dormir aquella sala li serveixi de menjador. Nosaltres tenim una mentalitat diferent: necessitem amagar-nos per fer certes coses”.** Una mentalitat sobre la qual el nostre interlocutor té una mirada crítica: **“En aquest país, per exemple, ningú no es preocupa del que és comunitari. Allò que és de tots no és ben bé de ningú. Ja es veu en el cas de les piscines que pertanyen a una comunitat de veïns: acaben dividint-la en parts o barallant-se perquè no funciona”.**

L'evolució del nostre interlocutor no s'atura, però. Fa poc que ha començat a dedicar-se a la creació d'altres tipus de productes, **“si bé l'afecte amb què construïa els primers habitatges és el mateix que ara tinc per les noves agrupacions creades”.** Així, **“el meu despatx està canviant, en el sentit que ja no treballa amb tants petits clients, sinó amb tres o quatre clients que m'encarreguen grans promocions. De fet, l'espai físic del territori on treballa també s'està transformant: han augmentat els metres quadrats construïts, els problemes, la gent...”**

El nostre protagonista és de l'opinió que l'espectacular creixement de Castellbisbal s'està produint de manera molt mesurada, **“mitjançant un pla especial, fruit d'una profunda reflexió, que tothom està respectant. Es duplicarà la població, però també els serveis, les zones verdes, els equipaments, etc. No s'estan oblidant les infraestructures, com passava abans”.**

Com s'explica aquest notable augment de la població? **“Molta gent de fora es trasllada a viure a Castellbisbal, perquè l'oferta laboral d'aquesta ciutat és molt elevada. Hi ha molts polígons industrials, que poden oferir feina a gent de Rubí, de Martorell i de tots els pobles de les rodalies. Les famílies s'estimen més viure a la ciutat que haver-s'hi de desplaçar cada dia”.**

En Miguel Àngel ha posat el seu llapis en algun d'aquests complexos industrials, si bé lamenta que la majoria de naus responguin a **“un model del qual no et deixen sortir, perquè qualsevol innovació fora del que sigui prefabricat pot escapar-se del pressupost”.** La imatge de les fàbriques no constitueix, però, l'únic aspecte de les nostres ciutats susceptible de millores. Tanmateix, **“darrerament s'està fent un gran esforç per desmassificar els pobles. Sense perseguir l'exemple de les grans ciutats, hi ha pobles que estan orgullosos de ser pobles i ho potencien, precisament, per la qualitat de vida que dona un poble. Aquest és un d'ells”.**

Tan orgullosos com en Miguel Àngel Alonso està de la seva feina i dels fills que comparteix amb la Glòria, la seva dona: la Maria, la Blanca, l'Alicia i el Miguel Àngel. Una gran família que dona el seu suport a aquest professional de la fabricació de llars en tot allò que fa.

“És una activitat que ha de satisfer els altres, i no el teu ego. Ha de respondre a unes determinades necessitats. Sobretot cal que s’entengui fàcilment”

Miguel Ángel Alonso - Castellbisbal (Vallès Occidental)